

bilo v zvezi z naslovom, da je že znano iz Škrabca. — Zmeraj sem vse, kar sem pisal, utemeljeval ali pa imel za trditve stvarne argumente. Nikoli mi ni šlo za osebe, temveč za stvari slovenistike. Kar sem mislil, to sem govoril in tudi natisnil. Nikoli me ni zanimal značaj mojih oponentov, zmeraj le njihovi argumenti. Žal, so ti taki, da jih je mogoče označiti z »rekla kazala«. Spričo tega se z žalostjo sprašujem, kam vodi tako pisanje, pod kakršno se podpisuje tudi pk.

Jože Toporišič

ANTI-KRONIKA. Turistična atrakcija: »Piranska slikovitost na slikarskih platnih. Prve nagrade ex-tempore v Jugoslaviji. Radovednežev ni manjkalo, v skupinah so se zbirali okrog slikarjev in opazovali to turistično atrakcijo — pa pri slikanju na prostem se slikarjem pač vedno godi tako. Na podobnih srečanjih ex-tempore še toliko bolj...« (Ljubljanski dnevnik) — Dvema slovitema turističnima atrakcijama ob slovenskem morju se je pridružila tretja: izvolitvi mis Portoroža in tekmi oslov še tekmovanje slikarjev.

Obstojnost takšna in drugačna: V razstavnem salonu Rotovž v Mariboru so odprli razstavo dveh slovenskih umetnikov, Olafa Globočnika iz Zagreba in Mire Pregelj iz Litije... Oba, tako Globočnik kot Pregljeva sta v Mariboru pokazala obstojnost svoje neabstrakcije...« (Ljubljanski dnevnik) — ...poročevalec pa je pokazal obstojnost neusmiljene novinarske spakedranščine.

Stara pesem: »Mladinsko naravno zdravilišče Debeli rtič v Koprbo bo kmalu ostalo brez otrok. Ker sprememba zakona o zdravstvenem zavarovanju, ki je bil sprejet pred kratkim, ne predvideva izrednega zdravljenja, komunalni zavodi za socialno zavarovanje ne pošiljajo več otrok na Debeli rtič... Za Debeli rtič se že javljajo tuji interesi, zlasti je resno ponudbo poslal avstrijski Rdeči križ...« (Ljubljanski dnevnik) — Buči, buči morje Adrijsko, nekdanje bilo si slovansko...

Kulturni turizem: »V nedeljo 31. julija zvečer je bil Bled priča dogodku, ki je vznemiril kulturno občinstvo tega kraja. Nekakšni beatli so v Festivalni dvorani priredili svoj koncert. Tujce in domačine je zvalilo v dvorano lažno in blesteče ime Leteči kamni na lepakih v nemščini in angleščini. Prepričani so bili, da bo res nastopil kak znan ansambel. V resnici pa so bili to le domači izvajalci, menda iz Jesenic in iz Ljubljane. Razvneti in podivjani mladina je ob zvokih te glasbe, ob onemoglih krikih nastopajočih, padanju v nekakšno ekstazo ter ob metanju jajc po dvorani vdiral na oder. Divjala je na najbolj grob in primitiven način in tako povzročila splošno zmedo... Kriv tega je tisti, ki je dovolil nastop tej skupini v Festivalni dvorani, kjer so dan prej postavili tudi razstavo dveh uglednih slovenskih umetnikov-akademikov, Gojmira Antona Kosa in Borisa Kalina...« (Delo) — O tem, da gre za kulturni škandal in polom kulturnega turizma, ne more biti nobenega dvoma; še posebej zaskrbljujoče pa je dejstvo, da na dva ostra protesta kulturnih delavcev z Bleda in Radovljice odgovorni za kulturni škandal niso niti z eno samo besedo odgovorili. Je že tako: nasveti, protesti, klici na pomoč ostajajo brez odmeva. Kvečjemu jih spremlja rahel nasmešek ali prezir.

Pisma bralcev in njihova vsebina Al' prav se piše luna ali mesec...

Za začetek šolskega leta: Delo je objavilo naslednjo gloslo: »Tisti starši, ki dobivajo te dni v soboški in lendavski občini odločbe o kategorizaciji svojih otrok, predvidenih za posebno šolanje, si lahko mislijo, kako nujno sta potrebni v teh dveh občinah posebni šoli. Takole piše v eni izmed teh odločb: Mnenje strokovne komisije je, da se otrok ta in ta kategorizira v 8. člen 4. kategorije 4. člena in 9. člena točke 2 v peto kategorijo 4. člena in v 10. člen šeste kategorije 4. člena...« — Sestavljalci grozljive birokratske latovščine sodijo izven sleherne družbene kategorije, najbrž pa imajo kljub temu visoko plačno kategorijo.

Predlog: »Avstrijci pripravljeni štipendirati našo mladino... Predstavniki deželne vlade Štajerske iz Gradca imajo prav te dni sklepne pogovore z zastopniki soboške občine in šolstva o pogojih štipendiranja naše mladine, ki bi se po končanem šolanju zaposlila za določen čas v Avstriji...« (Delo) — Morda bi bilo umestno, da bi poiskali tuje štipendije že kar za dojenčke; tako bi odpadla skrb za šolstvo in otroške dodatke.

Sova sinici glavana pravi: »...Očitek, da zakotno „poznani“ Zlatoust pisari, Antikronista naj udari, ker v anonimnosti ribari.« Zlatoust. — Anonimni (pripomnil):

Antikronist

PISMO UREDNIKU

Tovariš urednik,

če sem označil polemiko zoper svoj odlomek o »pozabljenem liberalnem naskoku na Slovensko matico v letu 1886« kot primer »nemogoče« ali nedopustne »polemike«, pa moram repliko istega polemika vrh tega označiti še za nebrzdano in s tem hkrati za takšno, ki me odvezuje dolžnosti, da bi nadaljeval razgovor z njim. Zato se obračam na vas, tovariš urednik, po nedavnem zgledu dr. Boga Grafenauerja, ki je za svoje pripombe k nekoliko nezadovoljivi recenziji svoje knjige izbral obliko razgovora z vami. Medtem ko sem doimil in še doimim, ali je bila v njegovem primeru ta oblika umestna, pa se mi v mojem primeru vsiljuje kot edino mogoča.

Repliko »O bistvu spora« je polemik že v prvem stavku začel z žaljivim izpadom, ko mi je podtaknil nekakšne neopredeljene »nečiste« namene z doimom, da nemara tudi ni verjeti mojim spremenim besedam k objavi odlomka, češ da bi z njo želel zbuditi v javnosti »večje zanimanje za probleme«, ki jih skušam v političnozgodovinskih opombah k peti Prijateljevi knjigi »na novo razreševati«. Iz enakega kalnega vira, iz kakršnega je privrela ta insinuacija, kar švigajo nato do konca replike — kjer si pisec na silo izmišlja, češ da »se distanciram od lastnih sklepov, naj se že tega zavedam ali ne« — same na nič ali pa na očitna zavijanja »oprte« razjarjene oznake na moj račun, kakor npr. da sta me »jeza in nerazsodnost« zapeljali do — neizkazanih — »tolikih spodrseljajev, tolikih nerodnih, komaj verjetnih formulacij in navzkrižij«, ki mi